

DESPRÉS DE DESPERTAR

Em dic Rupert Macklam, visc a Anglaterra, per ser més concret a Brighton. Sóc un home poc sociable, educat, amable, generós... tot el que s'espera d'un cavaller britànic. He decidit començar aquest llibre perquè vull que la gent senti el mateix que jo vaig sentir al viure aquesta història, plena d'aventures i preguntes sense resposta.

. . .

Tot va començar un dia de pluja, res de l'altre món a Anglaterra, quan va arribar a les meves mans una carta que canviaria la meva manera de veure el món. Provenia de Crawley, on es trobava la casa de la meva infància, em va semblar estrany que m'arribés una carta d'allà, ja que feia temps que no parlava amb la meva família. En el moment d'obrir la carta vaig reconèixer la lletra de la mare. Quan la vaig llegir no m'ho podia creure, el meu pare havia mort d'un atac al cor. Al dia següent faig fer les maletes i vaig agafar un taxi. Al arribar allà tot de records em van envair la ment. Vaig picar a la porta, i després d'uns minuts, una dona que es notava que havia plorat em va obrir la porta. De sobte va cridar:

- Rupert! Quan de temps fill meu! Em sap greu que ens tinguem que veure en aquest moment tan trist.

Jo me la vaig quedar mirant, era la mare, estava diferent de com la recordava, més vella del que m'imaginava.

- Mare, com us he enyora't. On està el pare que li a passat?- vaig preguntar trist.

- Va ser tot tan ràpid que no sabia explicar-t'ho amb detall. Un dia estava amb mi anant a corre i de sobte, quan torno de comprar, me'l trobo al terra. Vam intentar fer tot el possible per a què es recuperés però el seu cos era vell i ja no va resistir més.

Havia passat tot molt ràpid. No podia creure que el meu pare, un home sa i amb ganes de viure, hagués mort tant sobtadament. Això em va fer pensar en com de ràpid pots dir adéu a una persona. De petit sempre em deien que havia de perdonar a tothom i no deixar cap problema sense resoldre, perquè potser al dia següent no te'l trobes per dir-li perdó, i això em va passar amb el meu pare.

Em sentia malament, però no hi podia pensar gaire, ja que sempre em trobava algú donant-me el condol. Vaig veure a la meva germana, l'Emily, amb la seva filla l'Emma. Vaig anar a saludar-la i ella va córrer a abraçar-me. No va dir res, únicament em va abraçar i va plorar.

Era el dia de funeral, vam anar a un bosc a prop de Hobbs Rd. La mare anava amb un vestit negre que li cobria tot el cos excepte les cames, duia una tela a la cara i anava amb el meu tiet del braç. L'Emily anava amb un vestit gris fosc, que feia contrast amb el seu cabell pèl-roig clar. La seva filla l'Emma portava un vestidet negre, subjectava una nina de tela que tenia un botó caigut i semblava la típica nina de les pel·lícules de por. No em vaig fixar en com anaven les altres persones, estava massa afectat per observar els detalls. Quan la cerimònia va acabar, em vaig aixecar i vaig anar a donar una volta per el bosc.

Hi havia un vent tranquil i fred, els arbres es movien amb delicadesa i l'herba era d'un color verd viu. Vaig veure un ocell que mai abans no havia vist i em vaig apropar a observar-lo. Quan vaig arribar-hi em vaig adonar que no sabia on era i no sabia com tornar a la cerimònia. Vaig córrer per tot arreu i no vaig trobar res que em semblés conegut. Veritablement em vaig espantar una mica, però després de uns minuts caminant vaig trobar una cova. Vaig observar el cel, semblava que anava a ploure i sense pensar-m'ho dues vegades vaig decidir entrar-hi fins que algú em trobés. Van passar dues hores, seguia plovent molt fort, vaig pensar en com desitjaria estar amb la meva mare i amb la meva germana a casa, sense dir-nos res. De sobte una llum al fons de la cova em va distreure dels meus pensaments, no vaig voler seguir-la ja que com diu el refrany la curiositat va matar al gat, però semblava que aquella llum cada vegada s'apropava més i més i més fins que...

Tenia un mal de cap terrible, no podia veure bé, tot es veia borrós i negre. Em vaig aixecar d'un salt i em vaig fregar la cara amb les mans. No podia entendre on era, ja no sentia la pluja, no hi havia res, tot estava negre com si tingués els ulls tancats. De sobte vaig veure la mateixa llum brillant i em vaig espantar molt, vaig fugir d'ella no volia que em fes mal, però va aconseguir atrapar-me. Aquesta vegada estava una mica marejat. Em vaig aixecar lentament perquè no volia marejar-me més. Vaig mirar al meu voltant, estava en un desert, però no hi havia muntanyes de sorra, era pla. El que era estrany és que allà hauria de fer calor però no en feia, hi havia una brisa fresca i agradable. Vaig tornar a córrer cap a totes direccions i vaig pensar que era inútil fer-ho ja que així em perdria més, com quan estava al bosc. Així que vaig començar a caminar recte, tot recte. Quan ja portava més o menys una hora caminat, vaig veure un penya-segat i a la vora una casa de fusta, vella i negre. Semblava la casa de la meva infància excepte per les seves males condicions. No sabia si entrar o quedar-me fora, tot i això vaig pensar que si em quedava fora quan es fes de nit, si es que en aquell lloc es feia de nit, tindria fred.

Quan vaig obrir la porta, va començar a bufar un aire molt fort. Un cop a dins vaig observar que era exactament la casa de la meva infància, però tot estava fet malbé i totes les finestres estaven trencades. Vaig caminar fins el vestíbul on teníem dos sofàs i entre ells una llar de foc. Sobre la lleixa de la llar de foc estaven les fotografies familiars. Em vaig espantar perquè les fotografies estaven esgarrapades. Vaig decidir pujar a la meva habitació així que em vaig dirigir cap a les escales. Cada vegada que posava el peu en un esglaó es sentia un soroll de fusta podrida que m'esgarriava, així que vaig decidir pujar el més ràpid possible, així no es trencarien. Vaig intentar obrir la porta de la habitació de la meva germana però no podia, així que em vaig dirigir cap a la següent habitació, la dels meus pares, tampoc s'obria. Vaig començar a obrir totes les portes desesperadament fins que una es va obrir. Curiosament era la meva habitació. Vaig obrir la porta i mentre entrava vaig veure que tot estava trencat i vell. El llit estava destrossat, la taula rascada i els pòsters dels meus grups preferits esgarrapats. La veritat és que no podia parar de pensar si tot allò era un somni, però no podia ser un somni ja que em sentia més viu que mort i patia per la meva vida. Em vaig apropar a la finestra i vaig veure el

penya-segat. Quan em vaig girar per sortir d'aquell lloc tan esgarriós, vaig veure la llum blanca una altre vagada, em vaig espantar molt i no vaig saber que fer, així que vaig tirar cap enrere fins que vaig arribar a la finestra, algú la havia obert i jo despistat i ple de por, vaig caure. No podia obrir els ulls tot i que sabia que estava caient per el penya-segat. La sorra del desert se'm posava als ulls quan intentava obrir-los, fins que de sobte, vaig notar que estava mullat. Vaig obrir els ulls i estava sota l'aigua semblava el mar. Vaig començar a nedar fins arribar a la platja. Al mirar cap a dalt, per saber des de on havia caigut, vaig veure una ombra negra que de seguida se'n va anar. En aquell moment vaig pensar que era una ombra doncs els meus ulls estaven plens d'aigua del mar així que ho vaig deixar córrer. Caminant per la platja vaig començar a fer-me milions de preguntes: on estava? Com havia arribat a aquell lloc? Què era aquella llum blanca que em seguia sempre? Perquè la meva casa estava en aquell lloc tan estrany?...

Vaig caminar i caminar fins que es va fer fosc. No sabia on descansar, així que vaig començar a buscar algun lloc per dormir. Després de caminar una estona més, vaig començar a veure arbres i em vaig endinsar en un bosc. Tenia por de que algun animal sortís i m'ataqués, però tampoc sabia amb seguretat si allà hi havien animals. Vaig veure unes fulles enormes i vaig tenir la idea de fer-me com una cabana. Em vaig posar a buscar fusta per encendre foc ja que vaig recordar que sempre portava al damunt la pipa i la caixeta amb fòsfors. Quan vaig tenir tot el que necessitava em vaig posar a treballar. Em vaig sentir orgullós del treball fet i quan vaig encendre el foc vaig poder observar alguna cosa que es movia. Hem vaig aixecar el més ràpid possible i vaig agafar un pal de fusta que vaig posar al foc per tenir alguna cosa amb la que defensar-me. No vaig veure res i tampoc es sentia res, així que em vaig seure.

Quan es va fer de dia vaig poder observar la sortida del sol doncs no havia dormit gens. Em vaig aixecar, vaig apagar el foc i vaig començar a caminar tot recte. Era un bosc com els altres, però no se sentia cap animal, cap soroll. Caminant vaig veure una cova que curiosament s'assemblava a la que havia entrat abans de perdre'm en el bosc. No vaig voler entrar, tenia por que de nou em tornés a passar alguna cosa estranya, però de sobte va començar a ploure, plovia molt fort, massa fort, i jo que era anglès i trobava la pluja vaig pensar que

aquella era diferent de la que jo coneixia, al tocar-te feia mal, com si et cremés. No vaig tenir més opció que entrar a la cova i esperar que parés de ploure.

Un cop a dins alguna cosa va fer soroll. Era una altra vegada aquella ombra. Amb por, vaig voler sortir, però seguia plovent i feia mal estar fora. No sabia que fer, no podia anar enlloc, ara no hi havia cap finestra per on marxar, així que vaig decidir sortir i agafar una fulla d'aquelles grans per utilitzar-la de paraigües i córrer abans que aquella cosa estranya arribés on jo estava.

Vaig córrer sense direcció, volia que aquella cosa no em trobés. Mentre corria, davant meu vaig veure la llum blanca. No podia ser, tenia davant la llum blanca i darrere la ombra. No sabia que fer, no podia anar cap als costats ja que hi havia arbres d'un gruix immens, no tenia escapatòria, fugint de l'ombra vaig seguir endavant fins que la llum blanca em va empassar.

No em trobava bé, tornava a estar marejat, com que era un dolor conegut no vaig fer cas. Em vaig aixecar i vaig veure davant meu un ésser negre, emetia un aire fred i els seus ulls eren més grans que la boca, la seva boca no tenia fi, li anava d'una orella a l'altre, no tenia nas, el seu cos era prim i estirat portava com unes estovalles negres trencades. Vaig intentar córrer, però no podia. Vaig mirar a banda i banda però no veia res, tot estava negre una altra cop, la diferència era que hi havia aquella cosa davant meu. Va apropar el seu llarg dit, un dit molt llarg, no tenia ungles. Em va pressionar el pit i vaig cridar de dolor, després em va esgarrapar tot el braç dret i esquerra, jo vaig caure de dolor i em vaig desmaiar.

Hem vaig aixecar el més ràpid possible, estava tremolant. Vaig obrir els ulls esperant que de nou aquella cosa estranya em fes mal, però per la meva sorpresa estava en un llit, per ser més concret semblava un hospital, de sobte vaig sentir la veu de la meva mare que cridava:

- Fill! Estàs bé? Que ha passat? Et vam trobar en el bosc, en una cova desmaiat.

Jo, sense entendre res, li vaig contestar:

- Mare! On esta aquella ombra?! No entenc res... què faig aquí, què ha passat?...- estava molt espantat, es notava que estava tremolant.

Jo no podia parar de preguntar-me si tot allò havia sigut real o únicament un somni. Després el doctor va entrar i li va dir a la mare que ens deixés sols, es va seure al costat del llit i em va dir:

- Noi, que ta passat? Que has fet en el bosc? Has vist quines ferides més profundes? No són de cap animal que visqui en el bosc. Em sap greu dir-te que et quedarà una marca. I tinc una ultima pregunta, què és aquella cremada que tens al pit? per ser més precisos, a la part del cor?- va veure la meva cara espantada i segurament per aquesta raó se'n va anar.

No podia ser, o sigui que tot havia sigut real, vaig mirar les marques que tenia i em feien mal, molt de mal.

Quan em van donar l'alta, em vaig acomiadar de la meva família i per fi vaig poder tornar a la meva casa de Brighton. I allà vaig intentar fer vida normal, com si no hagués passat res, però cada vegada que mirava les marques ho recordava tot i jo estava segur de que mai oblidaria.